

महदैश्वर्यं ब्रह्मवर्णं ब्राह्मणादिधर्मं उत्तममैश्वर्यं ब्राह्ममैश्वर्यं निवर्तते च कथं अयमर्थः सर्वांश्च लोकानामोतिसर्वांश्च कामान्यस्तमात्मानमनुविद्यविजानातीत्यात्मसाक्षात्कारफलमैश्वर्यमंतवच्चेत्कर्मफलाविशेषः नचपुनरावर्ततइति श्रुतिव्याकोपश्च अनंतंचेत् अस्थूलमनणुइत्यादिनिर्विशेषब्रह्मप्रतिपादकश्रुतिविरोधः निर्विशेषसविशेषयोर्ब्रह्मणोः समसत्ताकत्वायोगादिति ॥ ३१ ॥ प्रवर्तते चेष्टां कुर्वति कौतर्यामीत्यर्थः शाश्वतो ब्रह्मभूत्वेति शेषः किं फलं शाश्वतत्वप्रापकं ज्ञानं यज्ञादिफलं ॥ ३२ ॥ कर्मणायज्ञादिना ज्ञानेन उपास्या फलं विद्याख्यं ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ इति शांति० मो० नै० भा० एकोनाशीत्यधिकद्विंश

ऐश्वर्यं वै महद्ब्रह्मवर्णं कस्मिन्प्रतिष्ठितं ॥ निवर्तते चापि पुनः कथमैश्वर्यमुत्तमं ॥ ३१ ॥ कस्माद्भूतानि जीवन्ति प्रवर्तन्ते यथा पुनः ॥ किं वा फलं परंप्राप्य जीवस्तिष्ठति शाश्वतः ॥ ३२ ॥ केन वा कर्मणा शक्यमथ ज्ञानेन केन वा ॥ तदवाप्तुं फलं विप्रतन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ३३ ॥ इतोदमुक्तः समुनिस्तदानीं प्रत्याह यत्तच्छृणुराजसिंह ॥ मयोच्यमानं पुरुषर्षभ त्वमनन्यचित्तः सहसोदरीयैः ॥ ३४ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिपर्वणि मोक्षधर्मपर्वणि वृत्रगीतासु एकोनाशीत्यधिकद्विंशततमोऽध्यायः ॥ २७९ ॥ ॥ ७३ ॥ उशनोवाच नमस्तस्मै भगवते देवाय प्रभविष्णवे ॥ यस्य पृथ्वी तलं तात साकाशं बाहुगोचरः ॥ १ ॥ मूर्धायस्य त्वनंतं च स्थानं दानवसत्तम ॥ तस्याहं ते प्रवक्ष्यामि विष्णोर्माहात्म्यमुत्तमं ॥ २ ॥ तयोः संवदतो रेवमाजगाम महामुनिः ॥ स नत्कुमारो धर्मात्मा संशयच्छेदनाय वै ॥ ३ ॥ स पूजितोऽसुरेन्द्रेण मुनिनोशनसा तथा ॥ निषसादासने राजन्महार्हं मुनिपुंगवः ॥ ४ ॥ तमासीनं महाप्रज्ञमुशनावाक्यमब्रवीत् ॥ ब्रूयस्मै दानवेंद्राय विष्णोर्माहात्म्यमुत्तमं ॥ ५ ॥ स नत्कुमारस्तु ततः श्रुत्वा प्राह वचोर्थवत् ॥ विष्णोर्माहात्म्यं संयुक्तं दानवेंद्राय धीमते ॥ ६ ॥ शृणु सर्वमिदं दैत्यविष्णोर्माहात्म्यमुत्तमं ॥ विष्णौ जगत्स्थितं सर्वमिति विद्धि परंतप ॥ ७ ॥ सृजत्येष महाबाहो भूतग्रामं चराचरं ॥ एष चाक्षिपते काले काले विस्मृतं पुनः ॥ ८ ॥ अस्मिन् गच्छंति विलयं स्माच्च प्रभवन्त्युत ॥ नैष ज्ञानवता शक्यस्तपसानैव चेज्यया ॥ संप्राप्तुमिन्द्रियाणां तु संयमेनैव शक्यते ॥ ९ ॥

ततमोऽध्यायः ॥ २७९ ॥ ॥ ७३ ॥ दुर्वहं प्रभारं निर्वोदुं हरिं शरणीकरोति नम इति तलं अधोभागः साकाशं आकाशसहितं सर्वं उपरितनं बाहुगोचरो मध्यस्थमित्यर्थः ॥ १ ॥ अनंतं स्थानं मोक्षः ॥ २ ॥ विष्णुं नुग्रहमाह तयोरिति ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ माहात्म्यं महान् श्वासौ आत्मा च तस्य भावः विष्णोर्जगज्जन्मादिकर्तृत्वं प्रत्यमभिन्नत्वं च शृणु उत्तमंतच्छ्रवणस्य मोक्षदत्वात् तदेवाह विष्णौ जगत्कनकेकुंडलमिव स्थितं विद्धि चेतनाचेतनं सर्वं विष्णुरेवेत्यर्थः ॥ ७ ॥ एतदेव व्युत्पादयति सृजतीति ॥ ८ ॥ निमित्तत्वमुक्त्वा उपादानत्वमाहार्थेन अस्मिन्निति कार्ययत्रलीयते यतश्चोद्भवति तदुपादानमित्यर्थः एवमभिन्ननिमित्तोपादानत्वलक्षणं जगत्कारणत्वं विष्णोरुक्तं तस्य दुर्ज्ञेयत्वमाह नेति संयमेन योगेन ॥ ९ ॥